

מנוסה היה עובר עליו עם לקוחו מילה מילה, ובהתעורר
החשד הקל ביותר היה קורא לגראפולוגים ולמומחים ל-
זיהוי פלילי, כדי לבדוק את אמיתות המיסמכים.
שום דבר רומה לזה לא קרה בוועדת-אגרי-
נמ.

בניגוד לסעיף 15 של חוק ועדות החקירה, לא הוזר
גדליה שקיימים נגדו חשדות בדרים, ושמות לו למנות
לעצמו פרקליט. ממילא לא נמסרו לו העדויות, לא הוגשו
לו המיסמכים, ושום בדיקה יסודית מצידו לא היתה
אפשרית.

תחת זאת נקרא גדליה לעדות רגילה, במהלך העדות
הוגשו לו העתקיהצילום של מיסמכי סימון-טוב, והוא
נשאל אם הוא מכיר אותם. גדליה נטל אותם לידיה, זרק
בהם מבט חטוף ואישר בתמימותו שאכן ראה אותם.
כך התהלך ארך כמה שניות או דקות.
גדליה עצמו לא ייתן לעניין חשיבות, מכיוון
שזכר את המיסמכים המקוריים, שלא היו שו-
נים מהערכותו בתקופה הנדונה.

חוץ מגדליה, לא נשאל איש אנשי חוליית-המערך
של הפיקוד, חבריו של סימון-טוב, לא נקראו ולא נשאלו.
מובן שלא נערכה שום בדיקה גראפולוגית או פלילית.
על פסד תהליך שטחי זה חיברה הוועדה
את הדו"ח שלה, שהכניס את הסעיף הקטלני
נגד גדליה.

עדות חדשה

א ינו מפרט את הדברים, כדי לעורר רחמים על סגן
אלוף גדליה. שאני מכירו כלל. אפשר בהחלט למתוח
עליו ביקורת חמורה — אך גם הוא זכאי לשמירת
זכויותיו המיטביות, וכל תהליך נגדו צריך להתנהל על
פי כללי הצדק הטבעי והמיטב.

אולם פרשה זו חורגת בהרבה מעבר לגורלו האישי
של קצין-המודיעין הפיקודי לשעבר.
אם מסקנה אחת של הדו"ח עומדת על כר
עיתונות, מפני שנתקבה בתהליך חפזו ו-
שיטתי, ללא בדיקה אמיתית — מהי מידת
האמינות של כל שאר הממצאים? מה טיב
החקירה כזו?

זהו שאלה נכבדה כשלעצמה.
המושג הפרשה מעמיק את הפסקות עוד
הרבה יותר.

אחרי הפעם הדו"ח של הוועדה, זרמו אל הוועדה
עדויות שהיו יכולות להגיע אליה לפני חיבור הדו"ח.
אילו נקטה אמצעים מתאימים.
עדים שלא הוזמנו כלל אל הוועדה, ושהיו מעורבים
בצורה זו או אחרת בפרשת מיסמכי סימון-טוב, קראו את
הדו"ח ונכחו לדעת שיש למיסמכים אלה חשיבות רבה.
הם פנו ביוזמתם אל הוועדה, ומסרו לה
את הידוע להם. כך נודע לוועדה שהמיסמכים
המקוריים נשרפו בכוונה תחילה עידידי סימון-
טוב עצמו.

מאותו רגע היתה הוועדה צריכה לנקוט אמצעים נמר-
צים. היה עליה למסור את העניין לחקירתם של חוקרים
פליליים מאומנים — של הצבא או המיטרה. בעזרת
המומחים לזיהוי פלילי, גראפולוגים ואחרים, ותוך חקירה
של המעורבים בדבר, ניתן היה לגלות את האמת.
אותה שעה היתה הוועדה צריכה להודות
פומבית בטעותה, לכבד מיד את הסעיף 26
של הדו"ח, ולהודיע שתפתח את חקירתה בי-
עניין זה מחדש.

כך דרשו הצדק וההגיונות.
קשה להבין מה המריץ את הוועדה שלא
לדבר בדרך זו.

אמנם, איש אחד או שניים הוזמנו אל אחד מעוררי
הוועדה, אלוף-מישנה (מיל.) יהושע נבו. זהו חייל ותיק,
מישפטן — אך אדם שאין לו הכשרה כלשהי בחקירות
פליליות. הוא גבה עדויות מן האנשים שגילו את פרשת
המיסמכים — וחורלל.

איש מן העדים האחרים, חברי חוליית-ה-
מערך שהיו מקורבים לפרשה, לא הוזמן לתת
עדות. נגד סימון-טוב עצמו לא נפתחה חקירה
פלילית.

קיימת אפשרות לקבוע גם על פי הצילומים,
שיש כאן זיוף. כי גם בהעתיקהצילום בולטים
כמה פרטים חשובים: צבע-הנייר לא התאים; עובי ה-
קוים במחקות של גדליה היה שונה; ובעיקר: בעמור
דים המחלפים אין אף הערה אחת בכתב-ידו של גדליה,
בעוד שבכל שאר העמודים ישנן הערות כאלה בצד
המחקות.

עד לשבוע שעבר לא גינתה הוועדה לצי-
בור, או למוסדות המיסמכים, שאירעה תקלה
בדו"ח החקיר, ושנכתבה אחר מסעופיו התי-
מוט.

כימעט נדמה שהוועדה מתייחסת לגילויים החדשים
באירצון מסויים.

„הגיעה לוועדה טענה...“

ה היה המצב כאשר מצא העולם הזה לנכון ל-
פרסם, בשבוע שעבר, ידיעה בולטת במדור תשקיף,
תחת הכותרת „ועדת אגרנט התבססה על מיסמכי מזויף“.
אותה כותרת התבססה על השער האחורי של הגיליון
(העולם הזה 1912).

בגוף הידיעה נאמר בקיצור נמרץ: „המיסמך של
סגן סימון-טוב, שהזהיר כביכול את הממונים עליו מפני

כך עשה, כנראה, גם לעמוד נוסף.
את שאר העמודים לא היה צורך להחליף, מפני שהם
הכילו רק את פירוט הכנות האויב — ואלה היו, כא-
מור, בסדר. מעולם לא היה ויכוח עליהן בשום דרג של
אגף המודיעין. כל הפרטים על הכנות המצרים היו ידור
עים, מעבר לכל ויכוח. הוויכוח היה רק על הערכותם.
בדיעבד, עדידי החלפת העמודים, הפך
בנימוק סימון-טוב לנביא-אמת, האיש שחזה מי
ראש בדיוק מה שקרה. ותוך כדי כך הפכו
מפקדיו לנביא-ישר, שרדפו בזרז את אישי
האמת.

שריפת המיסמכים

א בר סימון-טוב לא הסתפק בכך. החלפת עמודים
ניתנת בנקל לגילוי — עלידי בדיקות גראפולוגיות
ופליליות. צבע הנייר, טיב הדיו וסימנים אחרים מאפי-
שרים בקלות רבה לקבוע אם עמוד מסויים שייך לשאר
העמודים. או לא. לעומת זאת, הרבה יותר קשה לגלות
דברים אלה בהעתק מצולם.
לכן עשה סימון-טוב דבר שכימעט לא ייאמן בער-
מומיות.

הוא פשוט שרף את המיסמכים שהיו
בתיקיות חוליית-המערך בפיקוד.
לאחר-מכן המציא סימון-טוב את ההעתקים
המצולמים שלו לוועדת-אגרנט. ניתן היה לה-

הגילוי ב„העולם הזה“ 24.4.74

הודעת הוועדה ב„הארץ“ 26.4.74

בין שגדליה, נוסף על כל שאר פשעיו, ביצע
גם פשע זה: הוא השמיד את המיסמכים, שי
הוכיחו את קונו.

חבריה-הוועדה לא ציינו זאת בדו"ח החלקי שלהם,
אך היה ברור שזוהי דעתם, ושמעשה-הניבזות נוסף זה
של גדליה מתמר עוד יותר את מחליו הקודמים.

גדליה זורק מבט

ערת-אגרנט קיבדה את המיסמכים המצולמים,
וכפי שמעיד הדו"ח — היה נראה לה שלפניה מיס-
מכים בעלי חשיבות מכרעת, שהטילו דופי קשה ביותר
בדויד גדליה, ובעקפיו בכל פיקוד-הדרום ואגף-המודיעין.
אילו היה זה מישפט פלילי, היתה עדות זו נמסרת
לידי פרקליט הנאשם. הלה היה מראה אותו לנאשם,
בודק אותו היטב-היטב, בוחן אותו לפרטיו. עורר-דין

(המשך מעמוד 7)

שצריך היה לעשות. ואכן — לא חסרו סימנים שהעידו
על הכנות מאסיביות. בידי המודיעין היתה תמונה שלמה
ומוחלטת מן הנעשה מעבר לתעלה. בתום הפירוק, קבע
שהדבר מאשר את מסקנתו, שבראש הדו"ח.
המסקנה הופיעה בראש הדו"ח, בעמוד הי-
ראשון. היא קבעה שאמנם יש להניח שזהו
תרגיל מצרי, אלא שיש גם מקום לחשש שתי-
תכן התקפה.

מסקנה זו התאימה להערכה הכללית של המסכ"ל,
אמ"ן והפיקוד, שהתכונה המצרית היא תרגיל, וש„הסביר
רות שהמצרים מתכוונים לחדש את הלחימה היא נמוכה“.
שני הדו"חות הוגשו לגדליה בכתב-ידו של סימון-טוב.
כמינהגו, עבר עליו גדליה בעט, מחק פסוקים, תיקן
והוסיף בצד העדות משלו. לאחר-מכן, החזיר את הדו"ח
לסימון-טוב.

היה זה תפקידו של סימון-טוב לדאוג להע-
תקת הדו"חות במכונת-כתיבה, ולהפצתם לפי
הרשימה הקבועה — שאכן כללה את אלוף-
הפיקוד, אמ"ן ועוד.

דבר זה לא בוצע. סימון-טוב פשוט לקח את הדו-
חות ותיק אותם בתיקים הגנוזים של חוליית-המערך.
זוהי עיברה מכרעת ומזעזעת. סימון-טוב
עצמו היה אחראי לאי-הפצת הדו"חות שלו.
גדליה „לא ידע להסביר“ מדוע לא הופצו הי-
מיסמכים בראוי — מפני שלא ידע כדל שלא
הופצו.

מייד אחרי כתיבת הדו"ח השני קרה משהו. שיש לו
משמעות מכרעת לגבי הערכת העובדות השנויות במח-
לוקת.

באותו יום רביעי — ה'4 באוקטובר, שדו-
שה ימים לפני פרוץ המלחמה, נמש סימון-
טוב את תפקידו. לדבריו, היה חולה. הוא נעדר
במשך כשלושה הימים המכרעים — וחזר
רק בשבת, כשנקרא לחזור לתפקיד. אז היה
בריא ושלם.

במשך ימים אלה, נשארה החולייה החיונית הזאת —
האחראית בפיקוד הדרום על הערכת כוונות האויב, ועיד-
כון ההערכה משעה לשעה — ללא מפקדה.

אילו האמין סימון-טוב לרגע כי אכן צפויה
סכנה נוראה למדינה, ושעומדת לפרוץ מלח-
מה — האם היה נוטש את תפקידו, ואת
הפיקוד.

„אתה ביזיון לצה"ל“

י תבן שיש — או שאין — קשר בין פרט זה ובין
המשך:

אחרי שפרצה המלחמה, אירעה התנגשות פומבית
חמורה ביותר בין קצין-המודיעין הפיקודי ובין פקודה
קצין-המערך.

זה קרה בנוכחות עשרות אנשים, ביניהם
שרי-הביטחון, הרמטכ"ל, אלוף-הפיקוד ואחרים.
הסגן התפרץ נגד סגן-האגף, וקרא לעברו:
„אתה ביזיון לצה"ל!“

תקרתו על לא באה על רקע של חילוקי דעות מודר-
עיניים, אלא על רקע משמעותי טהור. אלוף הפיקוד נדהם
מהתנהגותו של סימון-טוב.

גדליה אינו אדם שנוח לעבוד עימו. הוא מומחה ב-
מיקצוע, אבל קפדן בענייני מישמעת, ובעל נטיות רוד-
ניות במקצת. הוא לא היה אהוב על פקודיו. אבל גם
לדעת קצינים פחות קפדניים, אי-אפשר היה לעבור ב-
שתיקה על הפרה כה חמורה של המישמעת.

תכן עודק סימון-טוב מתפקידו בקצין-המערך
בפיקודו. על פי החלטת גדליה ואלוף-הפיקוד,
שמואל גונן (גורודיש), הוא נשדח לאוגדה של
אריק שרון, בתפקיד דומה.

היתה זאת מבחן קשה לקצין השאפתני הצעיר. הוא
הפך לאויבם המושבע של גורודיש וגדליה.

ייתכן שזהו הרקע להמשך הסיפור.
במשך כל הימים, עד לביצוע העברתו מן הפיקוד ל-

אוגדה, שלט סימון-טוב בתיקיה של חוליית-המערך הפי-
קודית, שהוא עמד בראשה. בתיקיה זו היו מונחים שני
המיסמכים המקוריים שלו, בכתב-ידו ועם הערות גדליה
בכתב-ידו. שלא הופצו מעולם.
סימון-טוב החליף את העמוד הראשון של
המיסמך העיקרי. במקום העמוד המקורי, ש-
הזכיר את המלחמה כאפשרות רחוקה בלבד,
הוכנס עמוד שבו נקבע בצורה חרימשמעות
ומוחלטת שעומדת לפרוץ מלחמה.